Glasul stăpânitor al celor vii

On Aprilie 12, 2017

Explorează-ți lumea interioară sub deviza "Stay Alive", adăugând valoarea „True" la condiția de fond a reprezentării tale pe traseul sinuos al formării și definirii caracterului.

Sunt Gerry Lane, om de știință și cercetător pe partea biologică a vieții. Am tot zis că motivul neliniștii mele va părăsi cândva gândul unei tentative de definire, cu mai mult sau mai puțin succes logic, a unei funcții "Stay alive" cu putere predictivă, determinată indirect de nenumărate variabile de acțiune puse pe seama hazardului - între contestație și intuiție.

Dar, pe parcursul unor varietăți de conflicte între provocările de mediu și amenințările la adresa siguranței mele, ajungând să traversez lumile tăinuirilor unor circumstanțe excepționale, nesfârșite și primejdioase ca timpul însăși, despre care nicio certitudine nu se impunea ca justă soluție, cel puțin pe unde mergeam eu, am întrezărit un tipar de latență al virusului în funcție de anumiți parametri de sănătate.

În tot acest concurs al hazardului, îndurat numai de eroii unui Mike Hassel, avântați de o tainică măreție a speranței spre gloria unui suprem pericol, se reflectau cuvintele lui Mark Twain: *"Pot să învăț pe oricine să obțină ce vrea de la viață. Problema este că nu găsesc pe nimeni care să știe ce vrea de la viață".*

Cuvinte dispuse pe un singur palier de înțelegere a lumii ce exista numai în comparație cu strălucirea aurire a perspicacității sub raportul de cauzalitate între fapta celui obligat să repare și răsplata celui sortit să îndure. O strălucire care în mod sigur descreștea pe măsură ce îmi îndreptam pe de-a-ntregul privirea asupra propriei mele percepții legate de teoria manevrării aparenței de realitate - care putea fi analizată și descrisă în mod articulat numai pe plan noetic.

Leadership: Îți focalizezi atenția asupra cercetării aparenței de realitate care constituie un reper în materie de egalitate între ceea ce te definește și ceea ce aștepți să ți se întâmple?

Credeam că realitatea crâncenă pe care o trăiam este doar parte dintr-un coșmar. Părea doar un vis urât, dar visul nu se mai termina, din păcate. De ce mi-ai ieșit în cale tu, atâta amăgire și eroare, când puteai să mă cruți de orice atingere psihotică care, asemenea unei taine în fila discretă a nebuniei, îți găsești efectele nocive specifice disperării cugetului privind existența însăși a sinelui într-o obsedantă idee călăuzitoare: "Eu nu mai sunt eu însumi"?

Peste tot, oameni infectați, transformați în zombie. Numai eu, nu. Cum am putut tocmai eu, fundamental asemănător și totuși diferit de ceilalți oameni, chiar dacă totul părea trecut prin filtrul subiectivității sau sensibilității artistice care orginaliza formele esențiale și primordiale ale creației naturii, cum am putut să mă las târât într-un asemenea păcat al descâlcirii situațiilor complexe?

Ce amăgire cumplită din partea glasului care, rupând tăcerea inimii, îmi striga în disperare să stau liniștit, să nu mă panichez, totul are să fie bine, glasul care tot timpul a rămas în mine viu, care m-a înduioșat, m-a tulburat, m-a răscolit.

Același glas obișnuit și necunoscut, desprins parcă dintr-un roman al lui Mesa Selimovic, pe care până atunci nici nu l-am băgat în seamă. "Poate pentru că s-a auzit în tăcerea moartă, poate pentru că nu se temea, sau tocmai pentru că se temea, sau pentru că mi s-a adresat

mie, cu milă, cu îmbărbătare."

Experimentul adaptării la adversitățile vieții este o probă a perspicacității sub raportul de cauzalitate între fapta celui obligat să repare traseul propriilor întrebări și răsplata celui sortit să îndure răspunsurile.

Poziția ta față de aparența realității poate fi o reflexie a ceea ce ai în interior pe parcursul a tot ceea ți se întâmplă, când tot ce îți pare mai important decât tine la un moment dat, pică pe plan secund. Aparența pe care o dă realitatea în contextul unei pandemii se află în strânsă legătură cu poziția pe care o iei în fața cursului ambiguu al evenimentelor, deci pe parcursul unui moment pus pe seama hazardului, fiindcă ceea ce ți se întâmplă la un moment dat pare important pe planul recreării faptelor trecute. Trebuie să pornești de la primul semn de pre-alertă al oamenilor, apoi să continui cu primul semn de atenție, până la reacția minimală generată de vizualizarea unui nou comportament.

Aparența, ceva care este altfel decât pare la prima vedere, contribuie la crearea acelei stări în care ești degradat din condiția de luptător până la nivelul de „disperare". Sau, dimpotrivă, în care ești avansat la condiția de erou dacă faci din reperele unor împrejurări nefavorabile o inspirație a creatorului picată parcă de la divinitate.

În leadership, definirea omului de valoare se poate obține din produsul cartezian al relației dintre imboldul conștiinței sale (glasul sufletului) și încercarea, adesea dureroasă, de a-și revizui credințele ce-i ghidează acțiunile spre o mai mare deschidere spre viitor.

Leadershipul este încercarea de a da un răspuns corect la un test de tipul „pass or fail" atunci când viața îți acordă șansa de a fi participat direct la un anumit segment al evenimentelor prilejuite de un fapt anume.

Glasul stăpânitor al celor vii este îndemnul spre izbândă și glorie sub deviza "Stay Alive", la care se adaugă valoarea „True" a condiției de fond a reprezentării tale în deplină frumusețe morală pe traseul sinuos al formării și definirii caracterului.

Una din abilitățile cele mai însemnate ale leadershipul este să găsești acei indivizi care nu știu ce vor de la viață, apoi să-i înveți să obțină o imagine revelatoare asupra condiției lor de ființe care se pot ridica deasupra destinului, fără ca tu să fii ales în prealabil drept călăuză.

* Notă: World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/glasul-stapanitor-al-celor-vii.html